

ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

พระสุขพล ปุณณสุโข (ทองพริ้ม), พาฝัน ธนากรเมธา, พระครูสิริธรรมนิเทศ,
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

กฤษฎ์ชัย ชลพัทธ์สิทธิกุล, กฤษณ์สิริ ชลพัทธ์สิทธิกุล,
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีล้านช้าง
อีเมล: entrance56@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของ นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างจำนวน 260 รูป/คน โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราช วิทยาลัย ส่วนมากมีสถานภาพเป็นคฤหัสถ์หญิง คิดเป็นร้อยละ 47.70 (จำนวน 124 คน) มีอายุ ตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 32.30 (จำนวน 84 รูป/คน) กำลังศึกษาอยู่คณะสังคมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 75.80 (จำนวน 197 รูป/คน) และกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 31.90 (จำนวน 83 รูป/คน) 2) นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราช วิทยาลัย มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก และเมื่อแยกปัจจัยแต่ละด้าน พบว่า ปัจจัยด้านพื้นฐานภาษาอังกฤษของนักศึกษา ปัจจัยด้านวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ปัจจัย ด้านวิธีการสอนของอาจารย์ ปัจจัยด้านพื้นฐานครอบครัวและอายุที่เริ่มเรียน ปัจจัยด้านทัศนคติ ต่อการศึกษาภาษาอังกฤษ และปัจจัยด้านความต้องการใช้ภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ มาก ส่วนปัจจัยด้านการใช้สำนวนภาษา ปัจจัยด้านการออกเสียงได้ถูกต้อง ปัจจัยด้านหลักการใชั ไวยากรณ์ ปัจจัยด้านการใช้ภาษา และปัจจัยด้านความมั่นใจ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

คำสำคัญ : ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ, นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราช วิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

Factors affecting students' ability to speak English. Mahamakut Buddhist University Sirindhorn Campus.

Sukhapol Thornngprim, Pharfan Thanakoonmetha, Phrakhru Siridhammanithet,
Mahamakut Buddhist University, Sirindhorn Campus.

Gritzchai Chonlarpatsittikul, Gritzsiri Chonlarpatsittikul
Mahamakut Buddhist University, Srilanchang Campus.
E-mail: entrance56@gmail.com

ABSTRACT

This research aims to study the level of English speaking ability of Mahamakut Buddhist University students Sirindhorn Campus. The samples were 260 samples/person using a stratified random sampling technique. The tools used in the research were questionnaires. Statistics used in data analysis were percentage, mean, standard deviation (S.D.).

The findings were as follows: 1) Mahamakut Buddhist University students Sirindhorn College Most have female status. 47.70% (124 persons), aged 25 years or over, accounted for 32.30% (84 figures/person) studying in the Faculty of Social Sciences. 75.80% (197 pictures/person) and studying in the 1st year, 31.90% (83 copies/person) 2) Mahamakut Buddhist University students Sirindhorn Campus ability to speak English very high and when separating each factor found. Basic English factors for students factors in how to learn English. Teachers teaching method basic factors, family, and age at study start attitude factors in English language education. And the demand factor in English. The average level is very high. Factors in using idioms. The correct pronunciation factor. Principles of grammar. Language factor and the confidence factor. The mean was moderate.

Keywords: Ability to speak English, Mahamakut Buddhist University students Sirindhorn Campus

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ปัจจุบัน (พ.ศ. 2560) โลกกำลังก้าวสู่ยุคศตวรรษที่ 22 แต่กระแสการจัดการเรียนรู้เพื่อรองรับศตวรรษที่ 21 ยังมีความสำคัญอยู่ ณ ขณะนี้ไม่น้อยไปกว่าการขับเคลื่อนสถานศึกษาสู่ประชาคมอาเซียนและการศึกษาระดับสากล เนื่องจากสถานการณ์ของโลกมีความแตกต่างจากยุคที่ผ่านมา ระบบการศึกษาต้องมีการพัฒนาเพื่อให้สอดคล้องกับภาวะความเป็นจริงของคนทุกคน ต้องเรียนรู้ตั้งแต่ชั้นอนุบาลไปจนถึงมหาวิทยาลัยและตลอดชีวิต ดังนั้นสิ่งจำเป็นที่เด็กและเยาวชนต้องเรียนรู้ คือองค์ความรู้หลักที่มีความสำคัญในการจัดการเรียนรู้ในยุคศตวรรษที่ 21 ประกอบไปด้วย ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาแม่ ทักษะการอ่าน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และได้รับความรู้ต่างๆ มากมายเพิ่มเติม โดยเชื่อว่าการอ่านเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ทักษะการใช้ภาษาอื่นๆ ได้แก่ การฟัง การพูด และการเขียน ภาษาต่างประเทศ ศิลปะ คณิตศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์การปกครองและหน้าที่พลเมือง สาขาวิชาในกลุ่มสังคมศาสตร์ ดังกล่าวมานี้ แตกต่างจากวิชาสังคมศึกษา ซึ่งว่าด้วยเรื่องวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์ สิ่งมีชีวิต และสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ยังมีประเด็นสำคัญในยุคศตวรรษที่ 21 ที่จำเป็นต้องบูรณาการในการจัดการเรียนการสอนไปพร้อมกับองค์ความรู้หลักที่เด็กและเยาวชนควรมี คือทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม หรือ 3R และ 4C ซึ่งมีองค์ประกอบ คือ 3 R ได้แก่ การอ่าน (Reading) การเขียน (Writing) และ คณิตศาสตร์ (Arithmetic) และ 4C ได้แก่ การคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking) การสื่อสาร (Communication) การร่วมมือ (Collaboration) และความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) รวมถึงทักษะชีวิตและอาชีพและทักษะด้านสารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยีและการบริหารจัดการด้านการศึกษาแบบใหม่

ในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมา ประเทศไทยได้พยายามที่จะปฏิรูปการศึกษามาโดยตลอด เพื่อเพิ่มความสามารถและศักยภาพในการแข่งขันกับนานาประเทศ จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (ฉบับแก้ไข พ.ศ. 2545) ได้กำหนดสาระสำคัญไว้หลายประการที่แสดงถึงเจตนารมณ์อย่างชัดเจนในอันที่จะส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต ได้แก่ การศึกษาตลอดชีวิตสำหรับประชาชน โดยให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาและการพัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่องโดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพราะเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อสารกับคนทั้งโลก ซึ่งในปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมีผลต่อการสื่อสารเป็นอย่างมาก ทำให้การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศหรือระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารเป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็ว ภาษาอังกฤษจึงเป็นเสมือนสื่อกลางในการสนทนาและเป็นที่ยอมรับใช้กันมากที่สุด

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ทักษะการพูดนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากเพราะเป็นทักษะที่เป็นเบื้องต้นในการใช้สื่อสาร การเรียนการสอนภาษาอังกฤษใช้ในการ

ติดต่อสื่อสารระหว่างกันอย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ ดังนั้น การเรียนการสอนในระดับเริ่มเรียนรู้ภาษานั้น ต้องเน้นการมีส่วนร่วมทางภาษาให้มากที่สุด คือผู้เรียนต้องเรียนรู้จากการฟังและพูดอย่างเป็นธรรมชาติจนเกิดทักษะ เริ่มจากการพูดในชีวิตประจำวันในครอบครัว แล้วค่อยขยายออกไปสู่โลกภายนอกมากขึ้น เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ในการศึกษาขั้นสูงขึ้นไป ดังเช่นงานวิจัยเรื่อง การใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดตีสงสาราม พบว่า ปัญหาสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนส่วนใหญ่เกิดจากปัญหาตัวผู้เรียน เช่น อายุ ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ กลัวพูดผิด ปัญหาเกิดจากสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน เช่นนักเรียนมีโอกาสดูภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันน้อย และปัญหาจากการเรียนการสอนในห้องเรียน เช่นครูผู้สอนขาดเทคนิคและวิธีการเลือกและจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียน ดังนั้น การสอนทักษะการพูดเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง และผู้สอนอันเป็นต้นแบบจะต้องพัฒนาความรู้ทางภาษาให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาให้มากที่สุด การสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ จะสื่อสารกันได้อย่างน้อยที่สุดก็ต้องฟังรู้เรื่องก่อนแล้วจึงจะทำให้สามารถพูดโต้ตอบได้ หรือพูดได้ พูดเป็น หรือใช้เป็น และเป็นประโยชน์ นอกจากการโต้ตอบ แลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศกันก็ควรรวมไปถึงการเล่าเรื่อง บรรยาย แสดงความคิด ความเห็น ความรู้สึก วิชาภาษาศาสตร์ ซึ่งก็ต้องมีการประเมินที่ได้ยินได้ฟังมาจากการวิเคราะห์สังเคราะห์อีกทีหนึ่ง จึงถือว่าสุดยอดในการเรียนรู้ทางภาษา

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ได้เปิดการเรียนการสอนคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักศึกษาที่สนใจในการเรียนภาษาอังกฤษได้เข้ามาศึกษาและพัฒนาตนเองให้เป็นผู้ชำนาญด้านภาษา เป็นครูสอนภาษาอังกฤษ เป็นต้น คณะผู้วิจัย เป็นคณาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ได้เห็นปัญหาอย่างหนึ่งของนักศึกษาคือ ความสามารถในการแสดงออกทางด้านภาษา หรือความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งข้อจำกัดในด้านรู้ศัพท์น้อย ออกเสียงไม่ถูกต้อง ไม่กล้าพูด กลัวพูดผิด ไม่สามารถพูดตอบโต้ได้ พูดไม่ถูกหลักไวยากรณ์ เป็นต้น

จากข้อจำกัดดังกล่าวข้างต้น ทำให้คณะผู้วิจัยทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย” เพื่อนำผลวิจัยมาเป็นเครื่องมือในการหาวิธีแก้ไขปัญหานำมาเสริมการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ตามวัตถุประสงค์ต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

3. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นักการศึกษาได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสรุปได้ดังนี้

Brown and Yule ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูดว่าเป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเป้าหมายซึ่งในที่นี้คือภาษาอังกฤษ โดยให้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษตามหน้าที่ต่างๆ อันเป็นหน้าที่ของภาษาพื้นฐานที่มีอยู่ในชีวิตประจำวัน เช่น การกล่าวทักทาย การกล่าวขอบคุณ การขอโทษ ซึ่งแต่ละหน้าที่ของภาษาจะมีรูปแบบหรือสำนวนการใช้ภาษาต่างกันไป

Scott กล่าวว่า การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยมีผู้พูดและผู้ฟังร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายรูปแบบภาษาอังกฤษได้ และมีความหมายในการสื่อสารแบบใด รวมไปถึงการโต้ตอบด้วยถ้อยคำ ข้อความ สีลา จังหวะ หรือน้ำเสียงของภาษาอังกฤษ

กมลวรรณ โดมศรีฟ้า กล่าวว่า การพูดหมายถึง การใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยมีจุดมุ่งหมายหรือกระบวนการสำคัญ คือ เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้นผู้พูดจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูด คือสีหน้าท่าทางประกอบการพูดให้สอดคล้องได้อย่างเหมาะสมถูกต้องกับโอกาสและมีมารยาทในการพูดที่ถูกต้องตามวัฒนธรรมและประเพณีนิยมของสังคม

ยุพเยาว์ เมืองหมุด และคณะ กล่าวว่า การสื่อสาร คือ กระบวนการซึ่งมนุษย์ติดต่อระหว่างกันและกัน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งและรับข่าวสารข้อมูล แนวคิด ความรู้สึกหรือเรื่องราวต่างๆ โดยการใช้ภาษาเป็นสื่อกลางได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ การสื่อสารที่ประสบความสำเร็จหมายถึงทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารมีความเข้าใจในสารนั้นตรงกัน เรียกว่า การสื่อสารนี้มีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์

สรุปว่า การพูดเพื่อการสื่อสาร คือ กระบวนการถ่ายทอดสารและสาระ เช่น ความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ความรู้จากบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งไปยังบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่ง โดยใช้สื่อ เช่น ถ้อยคำ น้ำเสียง อากัปกิริยาต่างๆ เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และมีการตอบสนองตามที่ผู้พูดต้องการ

งานวิจัยนี้ ศึกษาเฉพาะความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นการสื่อความหมายอย่างถูกต้อง เหมาะสม เกิดความชัดเจน ดั่งมีนักวิชาการได้กล่าวเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

Littlewood แสดงความคิดเห็นไว้ว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่สื่อสารที่มีชีวิตชีวาโดยการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีปฏิสัมพันธ์แบบเผชิญหน้าโดยผ่านทางคำพูดและการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร โดยการพูด มีทั้งการรับสารและการส่งสาร ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษนั้นเกี่ยวข้องกับน้ำเสียง ท่าทาง และทางกายภาพทั้งหมดของร่างกาย

ขวัญฤทัย เชิดชู ได้กล่าวว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเป็นความสามารถในการพูดสื่อสารด้วยการปฏิสัมพันธ์ทางคำพูดระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปซึ่งได้แก่ ผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งเป็นการแสดงเจตนาของผู้พูดในการสื่อสาร โดยที่ผู้พูดจะต้องมีความสามารถในการคาดคะเนความรู้และความรู้สึกของผู้ฟัง ที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจในข้อมูลที่ต้องการสื่อสารได้ และคำพูดนั้นจะต้องมีความถูกต้องทางด้านกฎเกณฑ์ของภาษาและมีความเหมาะสมกับสถานการณ์และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา

เจนจิรา ชัยปาน และคณะ กล่าวว่า การพูดหมายถึง พฤติกรรมการสื่อสารที่ประกอบด้วยเสียงและรหัสต่างๆ เพื่อการสื่อความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังเข้าใจและตอบสนอง รวมทั้งเป็นการแลกเปลี่ยนข่าวสารความรู้ ความคิดเห็นและก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน

ลัดดา แพรภทพิศุทธิ์ ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดที่จะส่งผลต่อความสำเร็จของการพูดแต่ละครั้ง ซึ่งต้องสัมพันธ์และสอดคล้องกัน มีดังต่อไปนี้

1. ผู้พูด คือ ผู้พูดต้องมีการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตนเอง รู้จักเลือกใช้วิธีในการถ่ายทอดได้อย่างเหมาะสม รู้จักใช้ภาษา น้ำเสียง และอากัปกริยาต่างๆ ให้กลมกลืนกับเนื้อหาที่นำเสนอ รวมทั้งยังต้องวิเคราะห์และสังเกตพฤติกรรมของผู้ฟัง เพื่อเป็นข้อมูลในการเตรียมหรือปรับสารที่นำเสนอ

2. สาร คือ เนื้อหาสาระ ที่ผู้พูดต้องการส่งไปยังผู้ฟัง เนื้อหาของสารที่ดีควรมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้ฟัง นอกจากนี้ เนื้อหาที่นำมาพูดควรจะเป็นเนื้อหาที่เป็นประโยชน์สอดคล้องกับความสนใจของผู้ฟัง เป็นเรื่องที่คุณพูดมีความถนัด และมีความรอบรู้เป็นอย่างดี มีข้อมูลและข้อเท็จจริงที่สามารถนำมาอ้างอิง หรือมาเสริมให้เกิดความน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

3. สื่อ คือ สิ่งที่จะช่วยถ่ายทอดความรู้และความคิดของผู้พูดไปยังผู้ฟัง เช่น น้ำเสียง สีหน้า กิริยาท่าทาง แสงสว่าง รวมทั้งโสตทัศนูปกรณ์ต่างๆ หากผู้พูดใช้สื่อได้เหมาะสมกับเนื้อหาที่พูด ย่อมทำให้การพูดในครั้งนั้นๆ ประสบความสำเร็จได้ง่ายขึ้น

4. ผู้ฟัง คือ ผู้รับสารที่อาจจะเป็นบุคคลคนเดียว หรือหลายคนก็ได้ ผู้ฟังที่ดีต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการจับใจความ และต้องสามารถวิเคราะห์ได้ว่าเรื่องที่ได้อ่านได้ฟังนั้น มีความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใด

5. สภาพแวดล้อม หมายถึง เวลา โอกาส และสถานที่ที่ใช้ในการพูดครั้งนั้นๆ สภาพแวดล้อมที่ไม่ดีและดีเกินไป ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการพูดได้ทั้งสิ้น เช่น การพูดในเวลาบ่าย อากาศอบอ้าว หรือมีเสียงรบกวนตลอดเวลา ย่อมทำให้ผู้ฟังขาดสมาธิ ในทางกลับกัน ถ้าจัดการพูดในห้องที่มีอากาศเย็นสบาย ผู้ฟังเลือกที่นั่งติดกับเสา ได้ฟัง ก็จะทำให้ผู้ฟังหลับได้เช่นกัน

การวิจัยเรื่องนี้ มุ่งการศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ซึ่งจะหมายเอา ปัจจัยที่ส่งผลด้านด้านบวกและด้านลบต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยแบ่งเป็น

1. ปัจจัยภายนอก คือ สิ่งแวดล้อมหรือสภาพทั่วไปที่สามารถส่งผลถึงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาคือ

1.1 พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักศึกษา คือสถานะที่นักศึกษาได้รับการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษหรือประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หรือ หมายถึง สภาพแวดล้อมในการเรียน ภาษาอังกฤษ บรรยากาศในการเรียนมาจากสถาบันการศึกษาเดิม เป็นต้น นักศึกษามีความรู้ พื้นฐานมามากหรือน้อยเพียงพอที่จะสื่อสารได้หรือไม่ ทำให้ต้องย้อนไปศึกษาถึงสภาพแวดล้อมใน การเรียนภาษาอังกฤษ

1.2 วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นวิธีการเรียนรู้ของนักศึกษาจะมีความแตกต่างกัน ตามธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งแต่ละวิธีการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ของแต่ละบุคคลนั้น จะมีความสัมพันธ์ต่อ สัมฤทธิ์ผลของการเรียนรู้ต่างกันด้วย

1.3 วิธีการสอนของครู โดยครูผู้สอนเป็นผู้มีความสำคัญที่จะต้องเป็นผู้เกี่ยวข้องกับ การเตรียมกระบวนการสอนที่เหมาะสมต่อกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน การที่จะกำหนดวิธีการ สอนอย่างใดอย่างหนึ่งนั้นนับว่าเป็นการยาก เนื่องจากความแตกต่างในเรื่องตัวผู้เรียน ครูผู้สอน สภาพแวดล้อมการเรียน ตลอดจนวัฒนธรรมการเรียนของแต่ละผู้เรียน

1.4 สถานะอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

1.4.1 ด้านสภาพและฐานะทางครอบครัว ผู้เรียนที่มีความพร้อม ทาง ครอบครัวทั้งด้านฐานะทางการเงิน ความอบอุ่นของครอบครัว การสนับสนุนของผู้ปกครองทำให้ ผู้เรียนมีโอกาสกว้างในการศึกษาภาษาต่างประเทศ ผู้ปกครองที่มีความรู้มักจะให้การสนับสนุน บุตรหลานให้ได้มีโอกาสพัฒนาความสามารถทางภาษาทั้งในการศึกษาในระบบและการศึกษา นอกกระบบ

1.4.2 อายุที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า

1. ผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ 3 มีความถนัดทาง ภาษาสูงสุด รองลงมาคือ ผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษประถมศึกษาปีที่ 5 และประถมศึกษาปีที่ 1 ตามลำดับ

2. ทศนคติต่อชนชาติของภาษาที่เรียนมีผลต่อความสามารถในการใช้ ภาษาที่เรียน

3. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เริ่มเรียนตั้งแต่ ประถมศึกษาปีที่3 จะมีความสามารถมากกว่าผู้ที่เริ่มเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 และประถมศึกษาปีที่ 1 ตามลำดับ

2. ปัจจัยภายใน คือ ปัจจัยที่มาจากตัวของนักศึกษา

2.1 ลักษณะนิสัยของผู้เรียนคือ สภาวะธรรมชาติของผู้เรียนที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันในแต่ละคน

2.2 เจตคติต่อการศึกษาภาษาอังกฤษ เนื่องจากคนเราย่อมมีประสบการณ์ต่อสิ่งต่างๆ ทั้งดีและไม่ดี การมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งใด ย่อมแสดงความพอใจและยอมรับสิ่งนั้น ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งใด อันเนื่องมาจากประสบการณ์ที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้นๆ ย่อมไม่ชอบสิ่งนั้นและไม่ยอมรับ ซึ่งเจตคติมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม 3 ลักษณะ คือ

2.2.1 เจตคติบวก บุคคลจะมีพฤติกรรมแสดงออกที่พึงพอใจ

2.2.2 เจตคติลบ พฤติกรรมแสดงออกในลักษณะของความไม่พึงพอใจ

2.2.3 เจตคติดกลาง พฤติกรรมแสดงออกด้วยความรู้สึกเฉย ไม่ชอบและไม่เกลียด

2.3 ความต้องการใช้ภาษาอังกฤษคือ ผู้เรียนมีเป้าหมายที่แท้จริงของตนเอง ที่จะต้องการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อทำกิจกรรมการงาน เช่น การศึกษาต่อในต่างประเทศ หรือความจำเป็นในการทำงานที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ ความต้องการนี้มาจากความจำเป็นภายในตัวของผู้เรียนเอง จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจ ที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพในระดับที่สามารถสื่อสารได้จริง

4. ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยนี้ คณะผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหาหรือตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

1) ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) คือ สถานภาพ อายุ คณะที่ศึกษา และชั้นปี

2) ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

4.2 ขอบเขตด้านประชากรที่ศึกษา ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2559 จำนวน 795 รูป/คน

4.3 ขอบเขตด้านพื้นที่ที่ศึกษา ได้แก่ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2559 จำนวน 260 รูป/คน โดยใช้วิธีการเปิดตารางสำเร็จรูปของเกรจซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan)

5. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ทำให้ทราบระดับการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

6. วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) เพื่อศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

7. ผลการวิจัย

7.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในการวิจัยเรื่องนี้ ได้ใช้การวิเคราะห์หาความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบการบรรยาย มีปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของพระสอนศีลธรรมในโรงเรียน

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (รูป)	ร้อยละ
สถานภาพ		
บรรพชิต	39	15.00
คฤหัสถ์ชาย	97	37.30
คฤหัสถ์หญิง	124	47.70
รวม	260	100.00

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (รูป)	ร้อยละ
อายุ		
ระหว่าง 19 -20 ปี	56	21.50
ระหว่าง 21 – 22 ปี	67	25.80
ระหว่าง 23 – 24 ปี	53	20.40
ตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป	84	32.30
รวม	260	100.00

ข้อมูลที่ศึกษา	จำนวน (รูป)	ร้อยละ
คณะที่ศึกษา		
คณะศาสนาและปรัชญา	30	11.50
คณะศึกษาศาสตร์	33	12.70
คณะสังคมศาสตร์	197	75.80
รวม	260	100.00

ชั้นปีที่กำลังศึกษา		
ชั้นปีที่ 1	83	31.90
ชั้นปีที่ 2	70	26.90
ชั้นปีที่ 3	62	23.80
ชั้นปีที่ 4	36	13.80
ชั้นปีที่ 5	9	3.50
รวม	260	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่า การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ส่วนมากมีสถานภาพเป็นคฤหัสถ์หญิง คิดเป็นร้อยละ 47.70 (จำนวน 124 คน) มีอายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 32.30 (จำนวน 84 รูป/คน) กำลังศึกษาอยู่คณะสังคมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 75.80 (จำนวน 197 รูป/คน) และกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 31.90 (จำนวน 83 รูป/คน)

7.2 แสดงระดับปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย จำแนกแต่ละด้าน ดังนี้

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา	\bar{x}	S.D.	แปลผล
1. ปัจจัยด้านพื้นฐานภาษาอังกฤษของนักศึกษา	3.67	0.86	มาก
2. ปัจจัยด้านวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	3.60	0.76	มาก
3. ปัจจัยด้านวิธีการสอนของอาจารย์	4.18	0.67	มาก
4. ปัจจัยด้านพื้นฐานครอบครัวและอายุที่เริ่มเรียน	3.53	1.03	มาก
5. ปัจจัยด้านลักษณะนิสัยการเรียนของนักศึกษา	3.65	0.22	มาก
6. ปัจจัยด้านทัศนคติต่อการศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ	3.84	0.77	มาก
7. ปัจจัยด้านความต้องการใช้ภาษาอังกฤษ	3.91	0.75	มาก
8. ปัจจัยด้านการใช้สำนวนภาษา	3.25	1.07	ปานกลาง
9. ปัจจัยด้านการออกเสียงได้ถูกต้อง	3.11	1.13	ปานกลาง
10. ปัจจัยด้านหลักการใช้ไวยากรณ์	3.08	1.14	ปานกลาง
11. ปัจจัยด้านการใช้ภาษา	3.29	1.10	ปานกลาง
12. ปัจจัยด้านความมั่นใจ	3.46	0.92	ปานกลาง
รวม	3.84	0.72	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (\bar{x}

=3.84, S.D.=0.72) และเมื่อจำแนกเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากที่สุดไปหาน้อย พบว่า ปัจจัยด้านวิธีการสอนของอาจารย์ ($\bar{x}=4.18$, S.D.=0.67) รองลงมา คือ ปัจจัยด้านความต้องการใช้ภาษาอังกฤษ ($\bar{x}=3.91$, S.D.=0.75) และปัจจัยด้านทัศนคติต่อการศึกษาภาษาอังกฤษ ($\bar{x}=3.84$, S.D.=0.77) ส่วนปัจจัยที่อยู่ด้านน้อยที่สุด คือ ปัจจัยด้านหลักไวยากรณ์ ($\bar{x}=3.08$, S.D.=1.14) ปัจจัยด้านการออกเสียงได้ถูกต้อง ($\bar{x}=3.11$, S.D.=1.13) และด้านการใช้สำนวนภาษา ($\bar{x}=3.25$, S.D.=1.07) ตามลำดับ

8. สรุปและอภิปรายผล

จากผลการวิจัยสามารถนำมาอภิปรายผล ได้ดังนี้

8.1 การศึกษาวิเคราะห์ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยรวมทั้งฉบับมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.84$, S.D.=0.72) สามารถแยกปัจจัยแต่ละด้าน ได้ดังนี้ 1) ปัจจัยด้านพื้นฐานภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.67$, S.D.=0.86) 2) ปัจจัยด้านวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.60$, S.D.=0.76) 3) ปัจจัยด้านวิธีการสอนของอาจารย์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.18$, S.D.=0.67) 4) ปัจจัยด้านพื้นฐานครอบครัวและอายุที่เริ่มเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.53$, S.D.=1.03) 5) ปัจจัยด้านลักษณะนิสัยการเรียนของนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.65$, S.D.=0.22) 6) ปัจจัยด้านทัศนคติต่อการศึกษาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.84$, S.D.=0.77) 7) ปัจจัยด้านความต้องการใช้ภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.91$, S.D.=0.75) 8) ปัจจัยด้านการใช้สำนวนภาษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.25$, S.D.=1.07) 9) ปัจจัยด้านการออกเสียงได้ถูกต้อง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.11$, S.D.=1.13) 10) ปัจจัยด้านหลักการใช้ไวยากรณ์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.08$, S.D.=1.14) 11) ปัจจัยด้านการใช้ภาษา มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.29$, S.D.=1.14) และ 12) ปัจจัยด้านความมั่นใจ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.46$, S.D.=0.92)

9. ข้อเสนอแนะ

ข้อค้นพบ (Fact Findings) จากการวิจัยและการอภิปรายผลดังกล่าวมาแล้ว สามารถสรุปผลเป็นข้อเสนอแนะ โดยแบ่งดังนี้

1. ด้านครูผู้สอน พบว่า ควรเพิ่มจำนวนอาจารย์ด้านภาษาอังกฤษ เพื่อให้สามารถบริหารการสอนในรายวิชาได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีดูแลและให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาได้อย่างทั่วถึง

2. ด้านการจัดการเรียนการสอน พบว่า ควรเน้นการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของนักศึกษา เช่น การจัดประสบการณ์ให้นักศึกษาได้ชมภาพยนตร์ต่างประเทศ ฟังเพลงสากล และสื่อต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและพัฒนาทักษะการฟังของนักศึกษา และอาจารย์ควรจะช่วยให้นักศึกษามีความกล้าแสดงออกในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษารู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในปัจจุบัน
2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในกลุ่มเป้าหมายอื่นๆ

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สำนักงาน. (2553). *Curriculum Issues 2010*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.
- เพ็ญแข วงศ์สุริยา. (2546). *การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จริงของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงปีที่ 1*. สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตสกลนคร.
- ละเอียด จุฑานันท์. (2544). *แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว).
- ลัดดา แพรภักดิ์พิศุทธิ์. (2548). *การพูด*. พระนครศรีอยุธยา : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- วิจารณ์ พาณิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). *แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กมลวรรณ โดมศรีฟ้า. (2551). *การศึกษากิจการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ขวัญฤทัย เชิดชู. (2545). *การศึกษากลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1* โปรแกรมภาษาอังกฤษสถาบันเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษา

- ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เจนจิรา ชัยปาน และคณะ. (2556). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4*. ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- จนกร สุวรรณพถณี. (2560). *การพัฒนารูปแบบการสอนกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี*. วารสาร Veridian E-Journal, Silpakorn University. 10, 1(มกราคม – เมษายน) : 1639.
- จนวัฒน์ อรุณสุขสว่าง. (2558). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน*. วารสาร Veridian E-Journal, Silpakorn University. 10, 1(มกราคม – เมษายน) : 493.
- ยุพเยาว์ เมืองหมุด และคณะ. (2548). *ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปีต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยาวาสูกรี*. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยาวาสูกรี.
- รักษมน ยอดมิ่ง. (2560). *การสอนออกเสียงภาษาอังกฤษของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. วารสาร Veridian E-Journal, Silpakorn University. 10, 1(มกราคม – เมษายน): 1216.
- รำไพ โพธิ์จิต. (2546). *การใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดิสหงสาราม*. สารนิพนธ์ศิลปะ ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Gillian Brown and George Yule. (1983). *Teaching the Spoken Language: An Approach Base on the Analysis of Conversation English*. Cambridge : Cambridge University.
- R. Scott. (1981). *Speaking in Keith' Johnson and Keith Marrow. In communication in the classroom*. London : Longman.